

Wijsheid komt met de jaren, alhoewel...

“Nederlanders doen eerst en denken daarna pas na”

Jeff Collinge werd geboren in 1924 en groeide op in het Engelse Rochdale, iets ten noorden van Manchester. Zijn hele familie, met uitzondering van zijn vader, zat in de katoenindustrie.

Aan groene omgeving geen gebrek, lees ruige groene omgeving: “Ik groeide op met de Lancashire/Yorkshire Dales (The Pennines) en het Lake District om me heen”, vertelt Collinge. “Mijn grootvader bezat een hobbieboerderij hoog op de heide in de Pennines. Daar waren veel korhoenders in het wild. Mijn familie vierde, net als veel andere Britten, ‘The Glorious 12th’, de opening van het korhoenderjachtseizoen in Groot-Brittannië op 12 augustus. Dan gingen familieleden onder andere jagen op hoenders. Mijn opa verloor veel geld in de economische crisis van 1929, omdat hij veel geld had geïnvesteerd in katoen.”

Hele generaties hadden zich gebezigd met katoen. Collinge ging echter, net als zijn artistieke vader, zijn eigen akkertje rooien. Hij studeerde voor bouwkundig en werktuigbouwkundig

ingenieur. Daarna diende hij in het leger tijdens de Tweede Wereldoorlog. Hij maakte in 1940 mee dat Londen in brand stond na een Duits bombardement en zag in die jaren ook veel van Europa. “Daar zijn geen woorden voor.”

Protocolen

Collinges honger en nieuwsgierigheid naar alles wat leeft, uit zich in ambitie. Na de oorlog trad hij op 27-jarige leeftijd in dienst bij ingenieursbureau Stone & Webster, van waaruit hij olie en petrochemische fabrieken door heel Europa en het Midden-Oosten ging bouwen. Zo ook die bij Shell Moerdijk. “In 1971 werd ik naar Nederland gestuurd om als directeur een nieuwe afdeling op te richten. Daarmee heb ik me bezig gehouden tot aan de tweede oliecrisis in 1979.” Gedurende zijn loopbaan bij Stone & Webster en later als onafhankelijk adviseur werkte hij in verschillende Europese landen, maar ook in Canada, het Midden-Oosten en het Verre Oosten. Zoveel nieuwe kennis en ervaring vraagt

Onderzoek, niet onbelangrijk in de greenkeepingwereld. Daarvoor is leergierigheid en nieuwsgierigheid nodig. Maak daarom kennis met de inmiddels 84-jarige adviseur NGF Commissie Greenkeeping van Molenschotse golfclub Toxandria Jeff Collinge, en tevens baancommissaris. Onderzoeken is zijn ding. Allerhande onderwerpen interesseren de erudiete man: zo ook gras. De (werktuig)bouwkundig ingenieur stond aan de bakermat van de GK-cursus zoals die nu is, de hoofdgreenkeeperscursus en het vakblad Greenkeeper. Een profiel, interview met een markante pionier binnen de Nederlandse greenkeeperswereld.

Auteur: Karlijn Raats

om structuur. “Ik houd mijn hele leven al vast aan kwaliteit, normen en protocollen”, verklaart Collinge daarop. “Want”, zo zegt hij: “De bouw van olieplants en petrochemische fabrieken was een hightechindustrie waarin alleen bewezen technologie geaccepteerd werd.”

En daar is de link met de greenkeeperswereld. “In 1971 heb ik met mijn Nederlandse echtgenote besloten me blijven in Nederland te vestigen. Toen ben ik lid geworden van golfclub Toxandria en in 1983 ben ik daar baancommissaris geworden. In die tijd waren er nog nauwelijks boeken beschikbaar om kennis over de baan en gras in op te doen. Dat vond ik vervelend. Ik wilde me ergens mee gaan bezig houden, maar niemand wist eigenlijk waar hij mee bezig was op de golfbaan. Er bestonden wel wat Engelse publicaties, maar die waren op zichzelfstaand. Er was geen enkele vorm van samenwerking binnen de greenkeeperswereld, ook nauwelijks op Europees niveau. Pas op een congres in Amerika zag ik wat vakliteratuur

over greenkeeping. Die was deels toepasbaar op de Nederlandse golfbanen, want Noord-West Amerika genereert met zijn op ons klimaat lijkende Cool Humid Pacific-klimaat dezelfde grassoorten en groeiomstandigheden. De Verenigde Staten vormen de enige grote bron van kennis voor Europese greenkeepers. Daar is de greenkeeperswereld al sinds 40 jaar goed georganiseerd in opleiding en onderzoek. Iedere State University heeft een onderzoeksafdeling in kortgemaaid gras met een 18 holes-baan, plus proefvelden. Helaas is Niels Dokkuma, die Turfgrass Management aan het Penn State University studeert, de eerste en tot nu toe de enige die kennis gaat halen bij de bron."

Hands on experience

Investeren in kennis is het sleutelwoord voor vooruitgang, weet Collinge. "In Londen was ik technisch directeur. Ik stuurde jonge Engelse ingenieurs naar Boston om een aantal jaren te werken met experts. Na twintig jaar hadden we een beresterk bedrijf. Dit was 'Kennis Transfer'." Collinge ging zich inlezen en liet zich tot in iedere grasspriet informeren. "Daarna kon ik mijn functie als baancommissaris pas gedegen uitoefenen. In die tijd was de zogeheten 'Bosbaancommissarissenclub' opgericht met De Pan, Eindhoven, de Rosendaelse en Hattem. Hierdoor konden we elke drie maanden kennis uitwisselen over onze bosbanen. In 1989 werd uit deze club de NGF Greenkeeping Commissie opgericht. De nieuwe commissie maakte een werkplan: organiseer de greenkeepers onder één organisatie; richt een greenkeepingblad op; organiseer een jaarlijks greenkeepersymposium en verbeter de IPC-cursus Greenkeeping in samenwerking met IPC."

Een foto uit de oude doos: Brewer en Collinge bij de presentatie van het Beheersplan Golfbanen halverwege de jaren negentig.

Ook de cursus hoofdgreenkeeping en de cursus baancommissaris kwamen van de grond. Ik organiseerde daarbij een aantal jaren achtereenvolgende praktijkdagen for the baancommissaris." Want: "Theorie moet je altijd afwisselen met praktijkinzichten."

Bodemmetingen

Collinge heeft altijd geprobeerd mensen rond zich heen verder te laten kijken dan hun neus lang is. "Wijsheid is anticiperen op consequenties", zegt hij daarover. "Als er meer huizen, industrie en wegen komen, is er minder water in voorraad per hoofd van de bevolking. Omdat het grondwaterpeil door de jaren heen zakke, werd de vroeger drassige hole 15 zo droog als een noot. Ik vroeg me af waarom we de vochtigheid niet gingen meten, hetgeen op andere banen evenmin gebeurde. Door metingen te verrichten tijdens werkzaamheden en gegevens vast te leggen en trends te bestuderen, kun je problemen voorkomen. Zo'n vijf jaar geleden heb ik zoveel mogelijk mensen op verschillende banen aangemoedigd om bodemmetingen te doen."

Dat heeft zijn vruchten afgeworpen, vochtmeters en infiltrometers zijn niet meer weg te denken. "Dat soort dingen zijn basiskennis. Alle greens zijn uniek in opbouw en locatie." Collinge ziet een duidelijk verschil tussen Nederlanders en Engelsen. "Nederlanders zijn vaak laaiend enthousiast, maar doen eerst en gaan daarna pas nadenken. Engelsen zijn vaak wat peinzende types, maar voor hen geldt: eerst denken, dan doen. De andere kant van de medaille voor de Engelsen is dat ze soms de boot missen omdat ze te lang nadenken."

Barometer

Onderzoeken, achtergronden weten en snappen wat je aan het doen bent. Deze gretige levensfilosofie van Collinge komt bij hem in alles terug. "Ik wil altijd iets nieuws weten", verklaart hij en laat zijn digitale horloge zien, die een barometer in zich heeft en tal van andere meetfuncties. Hij stopt alle Amerikaanse vaktijdschriften en boeken waarmee hij zijn verhaal heeft duidelijk gemaakt in zijn kleurige schoudertas met de logotekst "continue to learn" erop. We gaan naar buiten voor een portretfoto. "Welk model Nikon is dat? Ik heb er ook eentje. Wat kan die van jou allemaal?" Sommigen raken hun leven lang niet uitgeleerd!

In de loop van 1990 en 1991 verschijnt voor het eerst een aantal uitgaven van Greenkeeper in nieuwsbriefstijl.

Grondlegger van vakblad de Greenkeeper

Het geboorterecht van Greenkeeper ligt ontegenzeggelijk bij een clubje enthousiastelingen binnen de commissie Greenkeeping: Jan Brewer en Jeff Collinge. In de loop van 1990 en 1991 verschijnen een aantal uitgaven van Greenkeeper in nieuwsbriefstijl. De artikelen worden geschreven door de leden van de commissie Greenkeeping en diverse mensen uit de 'markt'. De grafische verzorging geschiedt door Media Bloemendaal, die dan ook verantwoordelijk is voor een andere NGF-uitgave, 'Golfjournaal'. Brewer en Collinge vormen samen de redactiecommissie die het blad samenstellen. Tot de adverteerders van het eerste uur behoorden een aantal bedrijven, die inmiddels al bijgeschreven zijn in de analen van de geschiedenis. Zoals Van der Lienden, de toenmalige Jacobsen importeur en Landré, die Ransomes importeerde. En bedrijven als Barenbrug, De Ridder, De Enk en Heicom waren toen ook al van de partij.

Om de volgende stap van de geschiedenis van Greenkeeper te begrijpen, moeten we overschakelen naar Nijmegen, naar het dan nog jonge reclamebureau van ondergetekende Hein van Iersel en zijn toenmalige venoot Ferry Nijhof. Zij zijn driftig op zoek naar nieuwe activiteiten en stuiten via Gertjan Lansink van John Deere-importeur Louis Nagel op een exemplaar van de nieuwsbrief. Een contact is snel gelegd en al gauw hebben Nijhof Van Iersel een overeenkomst op zak om voortaan voor eigen rekening en risico een vakblad voor de Nederlandse greenkeeper te maken. De eerste uitgave volgens de nieuwe opzet. Een heus magazine van maar liefst 24 pagina's verschijnt in het voorjaar van 1992. Een doorstart van wat later een succesvol blad blijkt te zijn, omdat het blad in staat blijkt om mee te groeien met de ontwikkeling en de sterke professionalisering, tot aan 2002 samen met NGA en NGF. En vanaf die tijd is het een onafhankelijk vakblad.